

Глава 1. Анастасія

Анастасія йшла пустим коридором бізнес-центру. Високі підбори потопали в дорогому покритті розкішних апартаментів. Здавалося, серце билося гучніше, ніж лунали її кроки. Двері, ще одні. Туристична фірма, агентство з нерухомості, манікюрний салон, все не те...

В кінці коридору з'явився непримітний кабінет з такою ж непримітною табличкою «Нотаріальна контора». Йй сюди. Анастасія доторкнулася дверної ручки — ще один крок — і вороття немає. Ну і хай! Це її рішення! Це її вибір! Це її розбите життя! Хай летить все шкереберть!

Впевненим рухом вона відчинила двері. У маленькій напівтемній кімнатці перебували люди. Батько першим підійшов до неї і трохи нервово стиснув руку.

— Ти прийшла!.. — скоріше видихнув, ніж сказав він.

Анастасія відвернулася, вдаючи, що оглядає пусті стіни кімнати.

— Мене звати Антон, я ваш юрист. Ми спілкувалися по телефону.

Чоловік в окулярах простяг дівчині руку. Йому було років сорок. Простий костюм і дешеве взуття не надавало йому лоску, але манера, з якою він тримався, давали надію на те, що він знає свою роботу. У руках він тримав папку із записами, складеними поспіхом.

— Час іще є, щоб внести якісь зміни чи доповнення до угоди. Пані Анастасіє, можу надати консультацію чи відповісти на запитання щодо контракту.

— Змінювати нічого не збираюсь, — відрізала гостя, намагаючись не дивитися на батька.

— Що ж, шановні, — відкашлявся Антон, — прошу, проходите до кабінету.

Посередині великої кімнати стояв круглий стіл. Троє чоловіків сиділо за ним, обклавшись численними

паперами. Вони лиш на мить, для привітання, відірвались від роботи.

Анастасія оглянулась. Чималі вікна відкривали краєвид на кілька новобудов на тлі холодного похмурого неба. Білі, безбарвні стіни, прості дешеві меблі: шафи, невибагливі стільці, у кутку кімнати — маленький робочий стіл зі стосами тек та лампою, крихітна канапа біля нього. Завершували оздоблення цієї контори кілька сертифікатів та подяк у рамках. З дорожчих речей помітила хіба що кондиціонер у кутку.

— Прошу, сідайте, — Антон ледь торкнувся руки Анастасії, відставляючи стілець.

Один із чоловіків, що сидів за столом, нарешті припинив роботу.

— Немає потреби і часу більше зволікати.

Приємне обличчя з маленькою борідкою викликало довіру і симпатію до нього. Біла сорочка, чорна краватка і кілька каблучок на пальцях — все, що впадало в очі при першому знайомстві з цим паном.

Глянувши на Анастасію і наштотхнувшись на її суворий погляд, він запнувся, кашлянув у рукав і продовжив.

Жінка витяглась, як струна. Здавалося, кожен її нерв, кожен мускул застиг. Її лице не виражало абсолютно ніяких емоцій, а втім, емоцій не виказувала і душа. Все наче спинилося — час, життя, світ, Космос. У кімнаті залишився тільки чоловік, що говорив.

Він представився. Співрозмовник був власником і керівником нотаріальної контори, він управляв усім процесом і, мабуть, саме зараз — її долею.

Другий присутній за столом, теж юрист, представник протилежної сторони — зовні досить привабливий і приємний чоловік, років тридцяти-тридцяти п'яти. І нарешті людина, що сиділа посередині між юристом

і нотаріусом — Тимур Раєвський — документально, після підписання контракту та оформлення шлюбу в РАЦСі — її законний чоловік, якого Настя бачила вперше, але за кілька годин офіційно мала стати його дружиною.

«Що ж, — мимоволі подумала вона, — холодом віяло сьогодні не лише на вулиці».

Льодяні очі Тимура — єдине, що запам'ятала Анастасія із зовнішності свого судженого. Вони були зеленого кольору, відкрита неприязнь світилася в них. Здавалося, ця неприязнь затопить зараз усю кімнату.

— Днями, — заповнив паузу Станіслав, юрист Раєвського, — зі сторони Тимура Олеговича були додані деякі доповнення і побажання. Ви ознайомилися з ними, Анастасіє Олександрівно? Чи хочете щось додати, змінити?

— Ознайомилась. Не бажаю, — ледь хитнула головою жінка.

«Хоч би вже швидше поставити ці клятві підписи і розчинитися назавжди звідси», — торкнулась зачіски Настя.

— Гарзд, — підсумував нотаріус. — Якщо всі готові, розпочнемо.

Анастасія краєм ока побачила, що батько на мигах намагається їй щось сказати. Вона схилила голову над друкованим текстом, вдаючи, що вивчає його.

«Пізно, тату, пізно...» — з гіркотою подумала жінка.

Угода була підписана швидко, чітко і без затримок. Це кінець! Кінець щасливих сподівань! Кінець мрій!..

Якби Анастасію запитали, чим заможні відрізняються від бідних, вона б, не вагаючись, відповіла: багаті володіють свободою! Гроші дають, звісно, не здоров'я, любов і повагу. Вони дарують, як би банально це не звучало, можливість вибору, можливість вільного переміщення світом, незалежність. То чому ж вона,